

نرخ بیکاری (بخش اول)

نرخ بیکاری یکی از مهم‌ترین شاخص‌های اقتصادی است که نشان‌دهنده سلامت بازار کار و وضعیت اقتصادی یک کشور محسوب می‌شود. این شاخص درصد افرادی را نشان می‌دهد که به دنبال شغل هستند اما موفق به یافتن آن نشده‌اند. نرخ بیکاری می‌تواند تأثیرات گسترده‌ای بر تصمیمات اقتصادی، سیاست‌های پولی، ارزش ارزها و عملکرد کلی بازارهای مالی داشته باشد.

نرخ بیکاری (Unemployment Rate) درصد افرادی است که قادر به کار کردن هستند، اما شغلی ندارند و به طور فعال در جستجوی کار هستند. این نرخ معمولاً برای افراد بالای ۱۵ یا ۱۶ سال محاسبه می‌شود و یکی از شاخص‌های کلیدی برای ارزیابی وضعیت اقتصادی کشورها به شمار می‌رود.

انواع بیکاری

۱. بیکاری اصطکاکی (Frictional Unemployment)

این نوع بیکاری ناشی از جابه‌جایی‌های طبیعی در بازار کار است. برای مثال، افراد پس از فارغ‌التحصیلی به دنبال کار می‌گردند یا شاغلین به دلیل تغییر شغل یا نقل مکان، مدتی بیکار می‌مانند. این بیکاری کوتاه‌مدت و طبیعی است.

۲. بیکاری ساختاری (Structural Unemployment)

بیکاری ساختاری زمانی رخ می‌دهد که تغییرات در اقتصاد یا فناوری باعث منسوخ شدن برخی مهارت‌ها شود. برای مثال، اتوماسیون و دیجیتالی شدن برخی مشاغل را از بین می‌برد، و کارگران نیازمند مهارت‌های جدیدی می‌شوند.

۳. بیکاری ادواری (Cyclical Unemployment)

این نوع بیکاری به دلیل رکود اقتصادی ایجاد می‌شود. در دوره‌های رکود، تقاضا برای کالاها و خدمات کاهش یافته و در نتیجه، شرکت‌ها نیروی کار خود را کاهش می‌دهند. در دوره‌های رونق، این نوع بیکاری کاهش می‌یابد.

۴. بیکاری فصلی (Seasonal Unemployment)

بیکاری فصلی زمانی رخ می‌دهد که مشاغل در برخی فصل‌های سال فعالیت بیشتری دارند، مانند کارگران کشاورزی که فقط در فصل برداشت محصول مشغول به کارند یا کارکنان صنعت گردشگری که در تعطیلات تقاضای بیشتری دارند.

۵. بیکاری پنهان (Hidden Unemployment)

این نوع بیکاری شامل افرادی است که رسمی بیکار محسوب نمی‌شوند؛ اما در مشاغلی کمتر از سطح مهارت‌های خودکار می‌کنند یا تعداد ساعات کاری آن‌ها بسیار کم است.

۶. اشتغال ناقص (Underemployment)

در این نوع بیکاری، افراد به‌ناچار در شغل‌هایی با درآمد کمتر از حد موردنیاز فعالیت دارند، یا به‌صورت پاره‌وقت مشغول به کار هستند، درحالی‌که مهارت‌های بیشتری دارند.

